

PŮVODNÝ SLOVENSKÝ ZLOČIN

VÁCLAV NEUER

PRIVEĽA
PODOZRIVÝCH

IKAR

VÁCLAV NEUER

PRIVEĽA
PODOZRIVÝCH

Text © 2021 by Václav Neuer
Jacket design © 2021 by Emil Křížka
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8275-9

Tento príbeh je vymyslený a všetky osoby v ňom tiež.

Z čisto praktických dôvodov by ste aj niektoré reštaurácie, podniky, adresy alebo dokonca celé ulice, ktoré spomínam v niektorých pasážach svojej knihy, hľadali v Bratislave, ako aj inde na Slovensku márne.

Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami je takisto čisto náhodná. Iba bežné policajné postupy ostali zachované tak, aby zodpovedali realite.

1

Hodinové ručičky ukazovali pol jedenástej doobeda. Sedel v hale a cez vykurovanú sklenú terasu pozeral na príjazdovú cestu s automatickou bránou. Február sa prehupol do druhej polovice. Ráno ešte snežilo a mrzlo, ale teraz sa už, tak ako v posledných dňoch, do záhrady znova opieralo slnko.

Vo veľkom dome v jednej z najlukratívnejších okrajových štvrtí Bratislavy bolo ticho. Také ticho, že mohol počuť nielen vlastný nervózny dych, ale aj zurčanie potôčika z roztopeného snehu, ktorý už stihol takmer po okraj zaplniť stružku lemujúcu dláždený chodník zvažujúci sa až k samému okraju pozemku.

Mal strach. Zodvihol pohľad ponad vysoký murovaný plot. Zrazu mu už nedával pocit bezpečia. A s ním ani všetky tie kamery, signálne zariadenia a alarmy napojené na pult centrálnej ochrany, ktoré si dal za hriechne peniaze namontovať. Cítil sa úplne bezbranný a prvýkrát za ten čas, čo pred dvoma dňami prijal hovor z neznámeho čísla, sa naozaj bál o život.

Vďaka holým stromom mohol vidieť takmer až na samý hrebeň protiľahlého svahu. Napadlo mu, že ak by ho chcel sledovať, ukryl by sa najskôr niekde tam.

Zaostril zrak, no nevidel nič. Lutoval, že nemá ďalekohľad. Neostávalo mu nič iné, ako čakať.

Pohľadom skĺzol na plátennú športovú tašku pod stolom a v duchu si vybavil servilný úsmev bankového úradníka.

„Nečakaná investícia?“ sprisahanecky žmurkol, keď pred neho na pult vykladal úhľadne zarovnané balíčky bankoviek.

Mal čo robiť, aby ostal pokojný. Asi práve vtedy mu prvýkrát napadlo, či sa rozhodol správne. Nakoniec iba mlčky naskladal peniaze do tašky.

Neznámy muž sa však už včera neozval.

Nespal celú noc. Stále váhal. Každých pár minút kontroloval signál. To čakanie ho doháňalo do šialenstva. Pocity strachu a bezmocného hnevu sa zlievali v jedno. Kto je ten chlap? Ako je možné, že o ňom vie tak veľa? Odkiaľ mohol získať informácie, ku ktorým má prístup iba jeho najužší okruh? Otázky nemali konca, no ani na jednu nenachádzal odpoveď.

Zatiaľ to bol iba muž v telefóne. Ani na okamih nepochyboval, že číslo, z ktorého mu volá, patrí k anonymnej SIM karte, ktorú sa nikdy nepodarí vystopovať. A nijako zvlášť ho neprekvapil ani jeho zvláštne skreslený hlas, ktorým maskoval svoj vlastný.

Zbytočne. Bol pevne odhodlaný nájsť ho. Bude to ťažké a možno to bude trvať dlho, ale urobí pre to všetko. Vedel byť trpezlivý a už od prvej chvíle si tvrdohlavo odmietal pripustiť myšlienku na to, že by nemusel byť úspešný.

Nateraz mu však neostávalo nič iné, iba hrať podľa jeho pravidiel. Nápad zavolať políciu definitívne zavrhol už na samom počiatku. Posledné, čo vo svojom živote potreboval, bolo to, aby sa okolo neho začali motať fyzli.

Vstal, aby sa poprechádzal. Po prebdenej noci sa cítil unavený a bolela ho hlava. Prešiel do kuchyne a napustil si pohár vody.

O jedenástej telefón na stole konečne zazvonil. Netrepežlivo sa za ním načiahol.

Od nervozity sa mu triasla ruka. Cítil, ako mu zovrelo hrdlo.

Bol to on. „Máš to?“ spýtal sa.

„Hej, tak ako sme sa dohodli,“ od napätia mu preskočil hlas.

„Tristotisíc v neoznačených bankovkách.“

„Áno, presne tak, ako ste chceli.“

„Tak ich zober, sadni do auta a choď smerom do Rače. Ozvem sa.“

Pozeral na stmavnutý displej a zhlboka vydýchol. Na chrbte za opaskom nahmatal pažbu pištole. Mal byť sám, ale o zbrani nepadlo ani slovo. Napadlo mu, že je to možno prvá chlapíková chyba a jeho prvé maličké víťazstvo. Nečakal, že sa mu naskytne možnosť zbraň použiť, no predsa len sa s ňou cítil o niečo istejšie.

Obliekol si kabát, zodvihol tašku a zišiel do garáže. Rátal s tým, že cesta do Rače mu nezaberie veľa času. Z Koliby zišiel pod Jaskový most a za ním po Pionierskej až k Zváračáku.

Nižšie v meste ostala z raňajšieho snehu už len otravná rozmoknutá brečka. Na svetelnej križovatke odbočil doľava. Ostával mu niekoľkokilometrový rovný úsek. Prémávka nebola hustá. Pohodlne sa zaradil do pomalšieho pravého pruhu a pohľadom skontroloval telefón.

Mobil zazvonil, keď prechádzal popri železničnej stanici Vinohrady.

„Kde si?“

Povedal mu svoju polohu.

„Fajn. Zatiaľ ti to ide dobre.“

Aj napriek zastretému hlasu vycítil náznak irónie.

„Odbočíš na Peknú cestu a pôjdeš až celkom hore na samý koniec k detskému ihrisku. Auto odstaviš na parkovisku vľavo,“ rozkázal.

„Rozumiem.“

„Vieš, kde to je?“

„Viem,“ povedal, keď si v duchu vybavil miesto, kam ho nasmeroval. Muselo to byť už viac ako desať rokov, čo tam bol s prvou manželkou naposledy na prechádzke, no predpokladal, že sa veľmi nezmenilo.

„Tak žiadne hlúposti. Ozvem sa, keď tam budeš.“

Po necelej minúte vyhodil smerovku. Prešiel popri posledných bytovkách, obchodnom dome aj vysokej budove zdravotníckej ubytovne a zamieril medzi záhrady.

Neudržiavaná vozovka začala už po pár metroch prudko stúpať. Miestami, tam, kde na ňu pre stromy nedopadali slnečné lúče, sa na nej držal ľad so snehovými jazykmi. Volvo CX90 s pohonom všetkých štyroch kolies si však s niečím podobným vedelo poradiť. Jeho vozidlo by zvládlo aj oveľa náročnejší terén.

Onedlho sa ocitol na konci udržiavanej cesty. Ďalej už viedla iba lesná cesta označená zákazom vjazdu. Zatiahol na štrkové parkovisko. Pred sebou uvidel altánok s ohníkom a za chrbtom areál detského ihriska s množstvom drevených preliezačiek.

Vystúpil. Široko-ďaleko ani nohy. Kolotoče a hojdačky, zavesené na lanách, zívajú prázdnotou. Dovtípil sa, že v tomto období a v týchto hodinách to tu tak vyzerá aj v iné dni. Ani na chvíľu nepochyboval, že práve preto ho zavolať sem.

Jediné auto, ktoré tu bolo, stálo na konci parkoviska hneď pri odbočke na lesnú cestu. Bola to obstarožná Lada Niva. Na dverách si všimol nápis označujúci mestské lesy. Rozhliadol sa, aby prepátral okolie. Nezbadal nič, čo by ho zaujalo.

Všade vládla biela a hnedá – dve neutešené farby tejto časti roka. Ich hegemoniu čiastočne narúšal len červený cíp strechy neďalekej budovy ukrytej medzi stromami.

Zdalo sa mu, že čaká dlho. Zaostril smerom k domu. Aj z toho mála, čo mohol vidieť, dokázal rozoznať, že ide o starú a pomerne rozsiahlu stavbu s oploteným pozemkom. Za okamih zbadal pohyb. V ohrade sa prechádzal kôň.

Vo vrecku mu zavibroval telefón. „Som tu,“ predbehol ho.

„Len pokojne,“ zaregistroval jeho netrpezlivosť. „Dobre ma počúvaj.“

Poslušne čakal, čo povie.

„Zoberieš peniaze a pôjdeš pešo hore – tam, ako je ceduľa zákazu vjazdu.“

Neodvážil sa ho prerušiť.

„Po pár metroch sa začne cesta rozdvajovať. Ľavá vedie okolo toho starého domu, ty však pôjdeš po tej druhej – užšej. Chvíľu povedie dole kopcom, potom začne stúpať. Po nejakých tristo metroch uvidíš po ľavej ruke odbočku na lesnú cestu. Je to prvá odbočka, tak nemôžeš zablúdiť. Tou cestou pôjdeš a po ďalších päťsto metroch dorazíš k altánku.“

Nič nehovoril, len počúval.

„Rozumel si?“

„Hej,“ poponáhľal sa.

„Zopakuj mi to!“

V rýchlosti mu opísal trasu tak, ako ju od neho pred chvíľou počul.

„Dobre. Tak to neposer. Keď to zvládneš, budeš mať to najhoršie za sebou.“

„Nebojte sa, urobím všetko tak, ako ste povedali,“ uisťoval ho.

„A hlavne nezabudni, že ťa budem mať celý čas na očiach,“ varoval ho, než hovor prerušil.

Zo sedadla spolujazdca zobral tašku, prehodil si ju cez plece a vyrazil smerom k lesnej ceste.

Už po pár krokoch uvidel križovatku, o ktorej mu hovoril. Pohľadom zabľúdil k budove. Nemýlil sa, bol to skutočne veľký dom s pristavanými hospodárskymi budovami. Po pár metroch sa mu stratil z dohľadu. Teraz už cestu po oboch stranách obklopoval iba les. Najprv riedky, no postupne hustol. Aj chodník, po ktorom kráčal, sa čím ďalej, tým viac zužoval. Išiel rýchlo, ale sústredil sa, aby neprehliadol odbočku.

„Budem ťa mať celý čas na očiach,“ opakoval si v duchu jeho poslednú vetu. Ten bastard teda musí byť niekde tu! Musí ho sledovať. Čo najnenápadnejšie sa pokúšal prepaťrať pohľadom okolie. Márne. Široko-ďaleko nevidel živú dušu. Dokonca aj vtáky akoby dnes toto miesto opustili.

Napadla mu hriešna myšlienka, že by ho mohol vyskúšať. Čo keby schválne zišiel z cesty? Zastavil by ho? Prezradil by tak, že je niekde nablízku? Okamžite v ňom však prevládol strach. Nemôže riskovať. Teraz rozhodne nie. Bude ho musieť nájsť inak a inokedy. Tú nádej v sebe živil od okamihu, čo mu prvýkrát zavolať. V bezmocnom hneve si predstavoval, ako s ním potom zatočí. Zaťal zuby. Dorazil tam, kam mal podľa opisu odbočiť.

Chodník začal prudko stúpať do kopca. Viackrát sa na ňom pošmykol a miestami sa musel takmer po členky brodiť

v blate a rozmočenom snehu. Dávno odvykol od fyzickej námahy, bol zvyknutý posedávať v kancelárii, a tak sa už po pár metroch zadýchal. Súčasne s únavou pocítil chlad. Beznádejne premočené topánky sa do podobného terénu rozhodne nehodili.

Napriek tomu pokračoval. Chodník sa teraz tiahol po vrstevnici. Pre hustý porast nedoviedel na vrchol kopca, pozdĺž ktorého postupoval. Pod ním, možno nejakých päťdesiat metrov nižšie, tiekol potok.

Vyšliapal posledné metre a vzápätí sa pred ním otvorila úzka planinka. Zhruba v jej strede zbadal drevený altánok. Zastal a doširoka sa rozhlíadol.

Znova mu zazvonil telefón.

Napriek očakávaniu to nebol on. Číslo, čo sa objavilo na displeji, poznal naspamäť.

Zahrešil, no zodvihol. „Vy ste mi nerozumeli, že mi dnes nemáte volať?“ osopil sa na sekretárku skôr, než stihla čokoľvek povedať.

„Ja som... teda samozrejme, ale...“ zajakala sa. Bolo to prvýkrát, čo na ňu takto zvýšil hlas.

„Žiadne ale!“

„Ale pán riaditeľ, sú tu z firmy,“ skúšala vysvetliť.

Napadlo mu, že možno predsa len pôjde o čosi dôležité.

„Myslela som...“

„Povedal som, že dnes tu pre nikoho nie som,“ zavrčal. Práve teraz preňho neexistovalo nič dôležitejšie než ten špinavý potkan, ktorý sa mu má každú chvíľu ozvať.

mlčala.

„Povedal som to dostatočne jasne? Pre nikoho. Bez výnimky!“ už takmer kričal.

„Prepáčte,“ vzdala to.

Zdalo sa mu, že počuje vzlykanie. Uvedomil si, aký je podráždený. Nervy mal napnuté na prasknutie. O chvíľu sa

predsa len upokojil. „Všetky veci aj návštevy preložte na zajtra,“ prikázal už o niečo miernejšie.

„Rozumiem,“ povedala pokorne.

Pípnutie v mobile ho upozornilo na ďalší prichádzajúci hovor. Bez rozlúčenia ju vypol.

„S kým sa toľko vybavuješ? Chceš, aby som to zabalil?“

Roly sa vymenili. Pri ňom už nebol šéf ako v predchádzajúcom rozhovore. Už bol zasa len psíček čakajúci na príkazy. „Prepáčte. To bolo nedorozumenie. Volali mi z roboty,“ zaškrípал bezmocne zubami.

„Povedal som ti, že nemáš s nikým hovoriť.“

„Netýkalo sa to našej veci,“ snažil sa ho upokojiť.

„Na to ti seriem. Rob iba to, čo máš!“

„Už sa to nestane. Splnil som všetko, čo ste mi povedali. Som pri altánku.“

Muž na druhom konci mlčal.

„Haló, ste tam?“ zneistel.

„Vidíš ten drevený kôš, čo je pri ňom?“ spýtal sa po chvíľke.

Prisvedčil.

„Je prázdny. Daj doň tašku s peniazmi.“

Podišiel pár krokov ku košu a urobil, čo mu nakázal. „Sú tam,“ povedal, aj keď si bol istý, že ho sleduje.

„Teraz ma dobre počúvaj!“

Ruka s mobilom pri uchu sa mu triasla od nervozity.

„Vojdi do altánku!“

Poslúchol.

„Naspodku lavičky oproti tebe je nalepené vrečko.“

Kľakol si a nahmatal igelitové vrečko prilepené páskou. Odrhol ho. Bol v ňom mobilný telefón. Vybral ho, starostlivo zabalil zvyšok pásky a schoval si ju do vrečka. Človek nikdy nevie. Možno si ten hajzel zabudol rukavice. Na malú chvíľu sa dal unášať nádejou.

Netrvalo to dlho. Hlas v telefóne totiž vydal ďalšie pokyny. „Choď tou istou cestou naspäť. Ponáhľaj sa. Odteraz záleží na čase. Až budeš dole, počkaj pri aute. Poviem ti, čo máš urobiť.“

Nestihol sa na nič opýtať. Muž hneď položil.

Zrazu sa cítil nesvoj. Urobil všetko, čo od neho chcel. Splní aj on teraz svoju časť dohody? Po prvý raz odvtedy, čo vyrazil z domu, ho okrem strachu prepadli aj pochybnosti.

Strčil si vrecko s mobilom do vrecka a pustil sa dole kopcom. Už po pár minútach zistil, že zísť dole bude ešte ťažšie ako vyjsť hore. Chlad už necítil. Ponáhľal sa tak, až sa spotil. Vlasy sa mu lepili na čelo, v spánkoch cítil tlkot vlastného srdca. Tesne pred odbočkou sa pošmykol a spadol. Sťažka sa zdvíhal, keď v kolene ucítil prudkú bolesť. Došlo mu, že musí zvoľniť. Ak by si tu teraz zlomil nohu, príde o všetko.

Cestou dole nestrácal čas obzeraním. Už vedel, že je to márne a že ho neobjaví. Došlo mu, že asi už dávno predtým všetko dokonale premyslel a rátal s každým detailom.

Minul rázcestie so starým domom a onedlho uvidel auto. Spomalil. Bol takmer na pokraji síl, v boku ho neznesiteľne pichalo.

Všimol si, že na parkovisku pribudlo jedno vozidlo. Lesnícka lada ostala, no hneď vedľa jeho volva teraz stál obúchaný starý pikap. Inak sa nezmenilo nič. Za celý čas, čo tu bol, nestretol jediného človeka.

Vrátil sa k ihrisku. Vyzeral žalostne. Kabát aj nohavice mal špinavé odvtedy, čo spadol na zľadovatenej ceste, a jeho topánky už oveľa viac pripomínali pracovné baganče než pôvodné špičkové vychádzkové poltopánky renomovanej značky, ktoré si ráno obul.

Postavil sa do medzery medzi svoje auto a pikap a oprel sa o kapotu, aby sa vydýchal.

Po tom všetkom, čo práve absolvoval, pocítil silnú chuť na cigaretu. Samého ho to prekvapilo. Už viac ako päť rokov nefajčil. V ústach sa mu nazbierali sliny. Musel si priznať, že už nevládze. Fyzická záťaž spolu s enormným psychickým napätím si na jeho netrénovanom tele vybrali daň. Znechutene si odplul priamo pod nohy.

Zazvonil telefón.

Modlil sa, aby to už bolo poslednýkrát. Netúžil po ničom inom, než po tom, aby sa táto hra na mačku a myš konečne skončila.

„Čakám,“ vyhrkol.

„Len pokojne,“ zasmial sa chlap v telefóne. Podobal sa viac na robota než na živého človeka. „Všetko je v poriadku. Urobil si, čo si mal. Vidieť, že si rozumný muž. Radosť spolupracovať s takým človekom, ako si ty.“

Rozhodne nemal chuť na podobné komplimenty. „A čo vaša časť dohody?“ spýtal sa netrpezlivo.

„Chceš ma uraziť? Samozrejme, splním všetko, na čom sme sa dohodli.“

Trochu mu odľahlo. Usúdil, že ak by ho chcel podviesť, už by mu ani nevolal. „Čo mám teda urobiť?“ spýtal sa.

„Zober si mobil, čo som ti nechal pod lavičkou. Je zapnutý. V zozname nájdeš jediné číslo.“

Roztrhol vrečko.

„Sústred' sa. Keď skončím, budeš mať iba tridsať sekúnd, aby si naň zavolať.“

„To je všetko?“ znova pocítil sklamanie.

„Človek, čo ti zodvihne, ti povie všetko, čo potrebuješ vedieť.“

„Ale...“

„Dost' rečí. Neboj sa, dostaneš, čo chceš,“ nenechal ho dokončiť.

Plecom si pridržiaval vlastný mobil, kým roztrasenými

prstami preklikával menu predpotopného tlačidlového telefónu, ktorý našiel v altánku.

„Teraz sa s tebou rozlúčim.“

„Počkajte ešte,“ mal pocit, že si za svoje peniaze zaslúži viac.

„Bolo mi potešením. A nezabudni – iba tridsať sekúnd,“ zasmial sa a zložil.

Vulgárne zahrešil. Pozeral na číslo, ktoré našiel v zozname. „Špinavý bastard!“ zaklial. Chrbtom sa oprel o svoje auto a nedočkavo stisol tlačidlo volania.

Náhle niečo zasyčalo.

Oslnil ho prenikavo silný záblesk. Výbuch, ktorý do širokého okolia rozmetal spolu s jeho telom aj obidve autá, už vlastne ani nepočul.

3

Prvé slovo, ktoré by asi prebehlo hlavou každému, kto by dorazil okolo pol druhej toho dňa k parkovisku pri detskom ihrisku na samom konci Peknej cesty, by celkom určite bolo chaos.

Nebyť skúseností, čo mali za sebou, napadlo by možno niečo podobné aj obom detektívom z oddelenia vražd, ktorí odstavili svoje auto dobrých päťdesiat metrov nižšie a teraz pomaly kráčali smerom k dreveným preliezačkám. Lenže nič im nenapadlo. Komisár Peter Ledecký a vrchný inšpektor František Machrák toho v živote videli veľa.

Už od prvých krokov sa pozorne rozhliadali. Až na malé detaily bolo vlastne všetko tak, ako malo byť a ako boli za dlhé roky služby zvyknutí. Len policajtov a kriminalistických expertov, či už tých v uniformách, v civile, alebo v jednorazových bielych overaloch, tu bolo spolu so záchranármi v červených kombinézach a hasičmi s helmami na hlavách o poznanie viac než inokedy a aj samotné miesto činu bolo neporovnateľne väčšie, než bývalo zvykom.

Ak nerátali ten kúsok, čo prehradzoval príjazdovú cestu. Chýbala len obligátna zeleno-biela páska s nápisom Polícia, ktorá ho mala vymedzovať. Už na prvý pohľad bolo jasné, že by jej bolo treba kilometre.

K ihrisku dorazili poslední. Informácia o výbuchu nástražno-výbušného systému ich zachytila mimo služobného auta a navyše na opačnom konci mesta.

Zastali na spodnom okraji parkoviska.

Sila explózie musela byť obrovská. Pokrútené obhorené skelety áut boli z väčšej časti ešte stále obalené zvyškami bielej hasiacej peny.

Dvere, zvyšky sedadiel i všetko ostatné, čo mohol výbuch odtrhnúť, ležalo rozmetané do všetkých strán po širokom okolí. Jeden z motorov alebo prinajmenšom jeho podstatná časť, prerazil drevený plot ihriska a zaryl sa do hlineného násypu asi meter za ním. Obhorená poprehýbaná časť kapoty sa zapichla do strechy blízkeho altánku a ďalší takmer rovnako veľký kus plechu zvalil celú jednu jeho stenu.

Iba kúsok od nich ležali roztavené plastové dielce palubnej dosky a na ďalších miestach si všimli ešte stále tlejúce kúsky roztrhaných pneumatík.

V rozsypaných drobučkých úlomkoch skla sa odrážali slnečné lúče a nad tým všetkým sa vznášal charakteristický štipľavý zápach spáleniny.

„Tak toto teda naozaj nevyzerá na silvestrovský pirát od Číňana z tržnice,“ zhodnotil za oboch prvý dojem Machrák.

Ledecký, oblečený v teplom kabáte a vo vysokých polovníckych čižmách, ktoré so sebou v tomto ročnom období práve pre podobné prípady vozil v kufri služobného auta, mu dal za pravdu.

Jeho takmer na deň presne o desať rokov mladší kolega podobne prezieravý nebol. S rukami zaborenými hlboko do vreciek značkovej jarnej vetrovky a prešľapujúc vo vychádzkových poltopánkach z tenučkej kože z nohy na nohu, mu mohol iba závidieť.

Hlúčik vyšetrovateľov stojacich pri hromade kovu, ktorá ostala z oboch áut, sa začal rozchádzať. Major Chovanec im vydal posledné pokyny.

„Dali ste si načas,“ povedal namiesto pozdravu, keď sa k nemu konečne dostali. Nebolo v jeho kompetencii, aby im čokoľvek vyčítal. Takým človekom bol iba komi-sár Peteraj, vedúci oddelenia vražd a súčasne riaditeľ odboru násilnej kriminality bratislavského krajského riaditeľstva.

„Uteklo nám niečo?“ odpovedal na výčitku Ledecký.

„Vlastne ani nie,“ mávol rukou vyšetrovateľ.

Ledeckému neušlo, že je napriek zime spotený. Zvyšky vlasov, ktoré mu ešte ostali, sa mu lepili na čelo. „Kde je?“ spýtal sa ho, keďže obaja detektívi sa doteraz márne rozhliadali po obeti.

„Tu,“ odviezol ich k jednému z neďalekých kríkov. „Teda aspoň ten najväčší kus.“

Na zemi ležalo torzo tela s takmer na uhoľ spálenou hlavou a nohou. Ostatné časti chýbali. Nebol to pekný pohľad. Z obnaženej dolnej čeľuste trčali neprirodzene dokonalé biele zuby a z roztrhutej brušnej dutiny vyliezali vnútornosti.

„Zvyšok je naokolo,“ lakonicky skonštatoval vyšetrovateľ, pričom rukou vo vzduchu urobil polkruh. „Popravde, zatiaľ ani neviem, či sme už našli všetko.“

„Mizerná robota,“ poštázoval sa Machrák.

Široko-ďaleko by sa nenašiel nikto, kto by mu nedal za pravdu.

„Mimochodom, bol ozbrojený.“

Spozorneli.

„Mal pri sebe devínu SIG Sauer. Technici ju už zaistili.“

To bolo prinajmenšom zaujímavé. Okamžite im napadla otázka, prečo ju mal so sebou.

„Obhliadka sa bude musieť rozdeliť na sektory. Rozhodol som, že na tri,“ informoval ich ďalej. „Pre jednu partiu by to bola robota najmenej na týždeň. Ľudí som poskladal. Aj Weidemann poslal všetko, čo má.“

„Je tu?“ márne hľadal Ledecký vedúceho krajských kriminalistických technikov medzi ostatnými.

Chovanec pokrútil hlavou: „Nie. Toto už by preňho nebolo.“

Komisár mu dal v duchu za pravdu. Už roky nadsluhujúci šéf technikov s výnimkou podpísanou samotným ministrom by tu bol napriek svojej nespornej profesionálite v podstate zbytočný. Jeho dôvtip teraz ani nepotrebovali.

Aj jeho ľudia tu dnes čakala viac-menej rutinná, zdĺhavá a fyzicky náročná práca, pri ktorej budú musieť každú jednu súčiastku, fragment či črepinu povalujúcu sa v okolí najprv nájsť, potom zadokumentovať, nafotiť a nakoniec aj ako starostlivo očíslovanú a označenú stopu zaistiť. Definitívne slovo bude mať až špecialista pyrotechnik z kriminalisticko-expertízneho ústavu.

„Najhoršie na tom však je,“ pokračoval vyšetrovateľ, „že to dnes aj tak nestihneme. Obhliadku budeme musieť prerušiť. O niekoľko hodín je tma a v lese by sme v takých podmienkach spravili viac škody ako úžitku.“

Obaja dobre rozumeli, prečo to hovorí.

„Dúfam, že dovedy stihneme spraviť aspoň tohto tu,“ mykol bradou k zmrzačenému telu.

K miestu, kde stáli, sa priblížila ďalšia skupinka. Okrem komisára Peteraja v nej boli detektívi Koreis a Jaroš, čerstvý nováčik na oddelení vražd Borguľa a súdny znalec MUDr., JUDr. Kovačovský.

„Už ste tu?“ pozdravil ich vedúci oddelenia kývnutím hlavy.

„Išli sme sem cez celé mesto,“ vysvetlil Ledecký.

„Dneska je už od rána všetko nahovno,“ vzdychol Peteraj.

„Vieme už aspoň, kto to je?“ spýtal sa detektív.

Borguľa mu horlivo podal kožené puzdro na doklady.
„Toto mal pri sebe.“

Ledecký si natiahol chirurgické rukavice. Až potom puzdro otvoril. Výbuch ho nijako nepoškodil, a keďže telo ležalo tu, nedotkol sa ho ani oheň. Vytiahol občiansky preukaz, pozorne si ho pozrel a potom ho bez slova podal Machrákovi.

„Inžinier Peter Provodský,“ prečítal.

„Myslíte si, že to bude on?“

Machrák sklonil hlavu k dokaličenému telu ležiacemu na zemi a pohľadom prebehol to, čo ostalo z jeho tváre.
„Robíš si srandu?“ obrátil sa k nováčikovi.

Už od prvého dňa, čo nastúpil na oddelenie, si tí dvaja nesadli. Ešte stále čerstvý príslušník oddelenia vražd si až dodatočne uvedomil nevhodnosť svojej otázky. Určiť totožnosť mŕtveho podľa fotografie bolo naozaj nemožné. V rozpakoch vytiahol vreckovku a očistil si ňou okuliare.

Ledecký medzitým vytiahol z dokladov plastovú kartičku o technickom osvedčení vozidla. „Volvo CX90,“ prečítal a skúmavo prezrel hromadu šrotu za sebou.

„To sedí,“ po prvýkrát prehovoril Koreis. „A pasujú aj jedny z tých ešpézetiek, čo sme našli neďaleko. Už som ich lustraval.“

Z jeho výrazu pochopil, že to nebude všetko. „A tie druhé značky?“

„Tie nie,“ odvetil a zalistoval v poznámkach. „Podľa evidencie patria oktávii.“

Ledecký v duchu vyhodnocoval to, čo práve počul.